

HOOGE POLITIEK, DOOR CORNELIS VETH.

HET is fraai," zei hij bij het ontbijt. En lei de krant neer met een gevoel van moreele onpasselijkheid.

„Is er iets ergerlijks?" vroeg Ada. „Wil je nog thee?"

Hij beantwoordde de vragen in omgekeerde volgorde.

„Nee, dank je.... Ja, dat is te zeggen niet voor mij, maar in het algemeen. Ze hebben in Egypte den Shirdar, een hoog engelsch ambtenaar, vermoord. Dat is natuurlijk treurig. Maar wat doet de engelsche regeering nu? Zij protesteert en dreigt, maar daarbij maakt ze tevens van de gelegenheid gebruik om allerlei concessies af te dwingen. Zij exploiteert dien moord zakelijk, en slaat munt uit de belediging. Men zou haast zeggen, dat die moord een fortuintje voor haar was. Maar waar verbaas ik me eigenlijk nog over? Het is immers altijd zoo gegaan. Dat is hooge politiek, zie je".

„Juist" zei ze. „Je weet, ik lees alleen het feuilleton en de muziekcensies. Denk je er om dat Dikkie straks komt?"

Zeker dacht hij daarom. Hij dacht eigenlijk aan niets anders. Het was iets, waarop hij zich moest verheugen, dit bezoek van zijn zoontje, eens in de maand, en het was altijd een teleurstelling. Hij begon in den laatsten tijd te voorzien dat het een teleurstelling zou wezen, en, echt man-achtig onderdrukte hij het voorgenoegen. Een vrouw is levenslang op vreugdige verwachting en teleurstelling beide geabonneerd. Ten minste een vrouw als deze, zijn tweede, zijn nieuwe vrouw, wier gevoel niet beoordeeld moet worden naar de koelheid, zooeven tegenover de wereldpolitiek betoond. Zij vlaste, telkens weer, voor hem, op dit bezoek, waarbij zij zelf zich, kieschheidshalve, steeds verwijderde. Het is waar dat hij haar geen deelgenoot van zijn teleurstellingen had gemaakt, ze waren ook nauwelijks onder woorden te brengen.

Het kind zou om elf uur komen; om kwart vóór vertrok Ada, voor een bezoek aan haar ouders. Van dat oogenblik had Johan geen rust, hij stond nu eens, verdekt opgesteld, voor het raam, dan weer ging hij naar de voordeur om zeker te wezen dat het bezoek niet per briefje was afgezegd, zooals al eens was geschied. Tenslotte ging hij naar boven, op het balcon, vanwaar hij de straat kon overzien, staan uitkijken. Hij ging daar echter spoedig weer vandaan, want hij wilde niet dat het jongetje, of de meid die hem bracht, zouden zien hoe hij uitkeek. En onderwijl was hij boos op zichzelf, omdat hij niet kalm tot het laatste oogenblik iets anders kon blijven doen.

Hij was van het raam teruggekomen, voor de zooveelste maal. Natuurlijk weer niet op tijd. Het was al acht minuten over elf. Hij nam de krant weer

op. Dat helpt wel eens. Maar neen, kwart over elf, nog niemand. 't Was toch een schande. . . . De schel ging. Nu niet zelf opendoen. Niet te happig zijn. Maar Does dreef al, grommend en keffend, om naar de deur te gaan, en toen hij de kinderstem hoorde, was hij in de gang voor hij het wist.

„Dag jongen, dag vent!”

„Dag vader. Dag Does.”

Want Does was er bij, en gooide het kind haast om.

Wat was het toch nog een klein kereltje, dat vijfjarig Dikkie in zijn eigenwijs jekkerachtig jasje met koperen knopen. De vader ergerde zich, toen het jasje uit was, over het erg korte broekje en de korte kousen; het was al October en er waren al gure dagen. Maar hij had afstand gedaan van het recht, daarover mee te spreken — en had hij het vroeger wel altijd doen gelden? Die matrozenmuts, met Pacifique erop, stond aardig. Gek, hij lette nu meer op die dingen dan vroeger. Het kind had een parapluie bij zich, die het gewichtig in den standaard zette. „Het gaat misschien wel regenen,” legde hij uit.

De kleine jongen had een frissche kleur, hij was een toonbeeld van gezondheid, en stapte vief aan de hand mee naar de kamer, waar een trommel met speciaal uitgezochte kinderkaakjes, figuurtjes, klaar stond. Er was order gegeven, zoodra het kind er was, voor Johan zelf koffie, voor Dikkie cacao te brengen.

„Ik blijf geen chocola,” zei Dikkie, even opkijkend van het stoeien met Does.

Johan haatte het woord, en hield niet van de afwijzing. „Chocola is heel gezond voor kinderen,” zei hij.

„Waarom?” vroeg Dikkie.

„Omdat chocola voedzaam is.”

„Ik blijf óók koffie.”

„Nee, Dik, koffie is voor groote menschen. Kinderen worden er geel van.”

„Waarom wor je daar geel van?”

Als hij nog rechten had gehad, zou hij het kind dat eeuwige vragen hebben afgeleerd. Wat moest je hier nu weer op antwoorden?

„Thuis krijg je ook geen koffie, is het niet?”

„Maar thuis krijg ik ook geen chocola.”

Och wat kwam het er eigenlijk ook op aan? Hij kon het kind toch niet dwingen, en zich onbemind maken. Het bezoek moest een pleziertje blijven. Hij liet wat warme melk brengen en deed er een scheutje koffie in.

„Daar, koffie dan maar. Voor een keer kan het geen kwaad. Omdat je nu op visite bent.” Het woord deed hem zelf pijn, nog meer omdat het zoo zonder commentaar werd geaccepteerd. Het kind was bij zijn vader op visite. . . . Maar hoe kwam de jongen zoo dwingerig? De moeder was toch waarlijk niet zoo van toegeven. Integendeel het was altijd verbieden en nogeens verbieden, tot je er kregel van werd.

Dikkie nam nu een slokje van de koffie-verkeerd, die hij weldra vergat voor een spelletje dat zij samen gingen doen met de kaakjes, beestjes met voetstukjes waar je ze in kon zetten. Dat dit ouderwetsche goedje nog te krijgen was — maar Ada wist alles te bereiken.

Hij was een rond stevig ventje en zijn oogopslag was flink. Maar wat vielen die haren over het voorhoofd! Die beroerde ponnie waar zij altijd de kinderen mee opknapte. In een onbewaakt oogenblik streek de vader het haar van Dikkie's voorhoofd weg, naar boven, dat het opstond.

„O, dat mag U niet doen” zei het manneke dadelijk. „Moeder heeft het zoo gekamd, en ze zei dat ik het netjes moest laten zitten.”

„Zoo,” zei Johan, boos en beschaamd te gelijk.

Poes was ook binnengekomen en lag naast den hond, op eenigen afstand, beiden observeerden den kleinen gast. Dikkie kreeg een idee.

„Zijn Does en Poes samen getrouwd?” vroeg hij.

„Dat zou wel grappig zijn,” zei Johan. „Mevrouw Does, geboren Poes, hé?” Daar kwam Dikkie niet in. „Maar zijn ze getrouwd?” hield hij vol.

„Nee,” zei Johan.

„Zijn ze gescheije?”

„Ook niet,” zei de vader haastig. „Kijk eens, hier heb ik een kip. Heb jij een voetje voor ze?”

„Gaan we gauw eten?”

„Ja”.

Dikkie sloeg aan het vertellen:

„Als Maurits (Maurits was een Indische jongen van zestien of zeventien jaar, die door Alice, Dikkie's moeder, in huis genomen was — flink was ze wel) — „als Maurits weer te laat komt, dan krijgt hij geen eten. En als hij het dan nog eens doet, dan gaat hij het huis uit.” Dit laatste met uitgestreken arm. Johan kon bijna niet nalaten te glimlachen. Het was zoo echt Alice, de officiersdochter. Altijd militairement.

„Jo (dit was het dienstmeisje) heeft buikpijn omdat ze zulke dunne kousen draagt,” verkondigde Dikkie verder.

Het was komisch en het was pijnlijk tegelijk, al die autoritaire uitspraken, die hem altijd zoo hadden geirriteerd, door dien kindermond overgebracht.

„En hoe gaat het met zus?” Hij liet de kinderen altijd elk afzonderlijk komen, omdat hij er dan meer aan had, en zus had haar vorige beurt door ziekte verzuimd.

„Zus is stout...”

Ach ja, altijd en eeuwig was er natuurlijk één stout! Hij kende dat zoo goed.

„Zoo. Wat heeft ze gedaan?”

Keurig kwam het eruit. „Ze heeft een leelijk report. Ze mag heelemaal niets. En ze mag ook niet op visite.”

„Zoo. Mag ze hier ook niet komen?”

Dikkie schudde heftig van neen.

„En moest jij dat zeggen?”

„Ja.”

Een mooie boodschap om aan een kind mee te geven. Toevallig had hij het er uit gekregen. En moest hij ook gestraft worden voor dat slechte rapport van zijn dochttertje? Maar dat ging niet. Dat duldde hij niet.

Het meisje kwam binnen om de tafel voor het koffiedrinken te dekken.

„Gaan we eten?” vroeg het kind.

Hij schrok op. „Ja. En waar gaan we dan heen? Dat mag jij nu eens zeggen. Naar Artis, of naar een speeltuin?”

„Laten we gaan voetballen.”

„Dat kan je vader niet, jongen, en jij ook niet.”

„Maurits voetbalt ook. En ik wil er ook een hebben. Krijg ik een voetbal?”

„Een voetbal? Wel nee, geen kwestie van.”

„Waarom niet?”

„Waarom niet, waarom niet! Je bent er veel te klein voor. Ga nu maar zitten. Kijk, daar staat je koffie nog. Je lust ze niet eens. Wil je melk?”

„Dank U vader. Ik blijf geen melk.”

Hij verloor even zijn geduld. „Gekheid, je drinkt melk. Daar!”

Het was opmerkelijk dat het kind de melk nu zonder tegenstribbelen nam. Aha! Hij was immers gewend, gecommandeerd te worden.... en maakte hier misschien onbewust misbruik van de situatie. Hij moest maar anders aangepakt worden.

„Hier, een lekkere boterham met rookvleesch. Eet nu maar vlug op.” Zoo, niet meer vragend, niet meer afwachtend of de jongen wel „bliefde”, met een eenvoudig, vriendelijk bevel kreeg hij alles gedaan. Hij deelde nu ook kort en goed mee dat ze naar een speeltuin zouden gaan.

Nu handen wasschen. De vader trok den kleinen jongen het jekkertje aan, zette hem de muts op het hoofd. Dit laatste bleek niet op de juiste manier te zijn gedaan. Dikkie deed voor hoe het moest en hoe de weer in eere herstelde ponnies er onder uit moest komen.

Ze waren al buiten, toen het kind zei:

„O, ik vergeet mijn parapluie”.... en om wou keeren, om die te halen.

„Och wat, parapluie”, zei Johan, vrij achteloos. „’t Is goed weer.”

Dikkie begon opeens te huilen. „Ja, maar, moeder heeft gezegd, vergeet je parapluie niet.”

De vader had een onredelijke gezagsopwelling.

„Gekheid. Beter dat je ze hier laat staan, dan dat je ze onderweg ergens vergeet. We komen hier nog terug, kom. ’t Is prachtig weer.”

De tranen waren gauw gedroogd. Maar toen Johan de lucht eens beter aankeek, had hij half spijt. Zoo erg secuur was hij er niet op. Er waren verdachte wolken.

„Gaaf zus ook met U naar een speeltuin?” vroeg de jongen.

„Misschien,” zei Johan verstrooid. Hij dacht er aan hoe zus voor straf niet komen mocht en hoe hij zou laten weten, dat hem dit niet beviel. Hij zag haar voor zich — met een beklemming van het hart — een tener kind, met een fijn gezichtje, soms, meende hij, peinzend over de moeilijke verhoudingen waarin ze leefde, en met een verzwegen herinnering aan al het pijnlijke gebeurde. Hij keek nu toch weer naar het manneke, dat fier doorstapte, het handje in de zijne. Die stond er beter voor, en had er minder van geweten.

„Gaan we op een tram?”

„Ja zeker, hier op de hoek is een halte.”

In de tram was Dikkie een echt kind; hij vond het heerlijk de kaartjes te mogen bewaren. Ook in den speeltuin ging alles goed. Het was Zaterdag en er waren meer kinderen. Johan liet den jongen op de wip zitten, en schommelde zelf even met hem, hoewel hij de lang vergeten gewaardwording ellendig vond. Gelukkig namen andere kinderen onder zijn toezicht het jongetje bij zich. Zij waren er een uur. Toen begon het opeens te regenen, al harder.

Zij moesten om op de tram terug te gaan een eind loopen. Johan had geweldig het land.

Het kind scheen er eerst niet aan te denken, toen sprak hij het gevreesde woord. „Hadden we nu de parapluie maar meegenomen, hè vader?”

Schuilen zou weinig hebben geholpen. De regen was vooreerst niet van plan op te houden. Het jongetje nat en nog meer onder den indruk van de ontstemming die over zijn vader was gekomen, huilde.

Toen zij in de tram zaten, trok hij weer bij. Hij keek zijn vader van opzij aan. Merkte hij diens ietwat schaamachtigen blik op?

„U zei, dat we geen parapluie mee moesten nemen, hè vader?”

„Ja jongen, ik was dom,” zei Johan, schuldbewust.

Toch voelde hij dat het niet goed was, zijn schuldbesef te duidelijk te laten blijken. Hij probeerde over iets anders te praten en wees Dikkie op een reclameplaat op de tramruit, met een dikken kok die een keukenmeisje een taart overhandigt. Dikkie keek er slechts vluchtig naar; hij scheen op iets te peinzen. Johan's gedachten dwaalden weer af naar de parapluie. Wat verdomd koppig was hij geweest om het kind het ding niet even te laten halen. Daar had je het nou. Eigenlijk zorgzaam was hij niet met al zijn liefde.... apenliefde! Hij had opgezien tegen dat gesjouw met die parapluie, dat was het. Egoïsme. Het kind had immers

gelijk gehad. Hij legde zijn hand onwillekeurig op den kleinen schouder. Het goed was nat. De jongen keek naar hem op.

„Nat, hé, vader?” zei hij.

„Ja” zei Johan schor. De hapering in zijn stem bracht het kind er toe de wenkbrauwen op een eigenaardige manier te fronsen. Eenig zwijgen, waarbij hij den vader steelsgewijs aan bleef zien.

Toen zei Dikkie: „Gaan we nu een voetbal koopen, vader?”

